

MARC-
UWE
KLING

QUA
LITY
LAND

VÍTEJTE V NEJLEPŠÍ ZEMI NA ZEMI,
KDE I VAŠE EMOCE ŘÍDÍ STROJE.

xyz

QualityLand

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Marc-Uwe Kling
QualityLand – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

MARC-UWE KLING

QUALITYLAND

PŘEKLAD EMA C. STAŠOVÁ

xyz

QUALITYLAND

PRO TEBE

POZNÁMKA K VYDÁNÍ

Vážené čtenářky a čtenáři, drahé, s největší pravděpodobností existující, mimozemské formy života, velevážené umělé inteligence a ctihodné vyhledávací algoritmy, přeji vám s tímto románem mnoho zábavy. Právě se k vám dostala verze 1.6 zmíněného díla. Cílem této aktualizace je zajistit vám po všech stránkách lepší čtenářský zážitek.

PROVEDENY BYLY NÁSLEDUJÍCÍ OPRAVY:

- Zacelení závažné mezery v logice děje v kapitole 2.
- Nahrazení nefunkční závěrečné pointy v kapitole 7.
- Doplnění chybějícího korporátního sloganu.
- Zvýšení kompatibility pro osoby postižené dalekozrakostí.
- Personalizace newsfeedu.
- Přidání možnosti „nalistovat zpět“ pro zopakování obtížnějších pasáží.
- Lepší synchronizace s vrcholem čtenářova spánkového laloku.

A teď už vzhůru do **QualityLandu!**

Kalliope 7.3

QUALITYLAND

VERZE 1.6

Úvod

„Come to where the quality is! Come to QualityLand!“

Tvá úplně první návštěva **QualityLandu** se blíží. Už se těšíš? Ano? Ještě aby ne! Už brzy se totiž podíváš do tak významné země, že se po jejím vzniku začal psát nový letopočet: takzvaný **QualityTime**.

Protože se v QualityLandu zatím nevyznáš, seznámíme tě touto cestou s několika základními informacemi. Dva roky před vznikem QualityLandu, tedy dva roky předtím, než se začal počítat QualityTime, zuřila ve světě ekonomická krize takového rozsahu, že ji mnozí označovali za krizi století. Jednalo se přitom již o třetí krizi století za posledních deset let. Panice vládoucí na trzích podlehla i vláda a požádala o pomoc experty z **Big Business Consulting** (BBC), kteří rozhodli, že země především potřebuje nový název. Ten původní byl otřepaný a podle průzkumů připadal inspirativní už jen zpátečnickým nacionalistům se zanedbatelnou kupní silou. Kromě toho se země po přejmenování zbavila i několika nepříjemných historických závazků. Kupříkladu zdejší armáda byla v minulosti, a to si přiznejme na rovinu, poněkud předimenzovaná...

Konzultanti pověřili kreativce z reklamní agentury **Globální promo** (GloPro), aby pro stát navrhli nové jméno a zároveň vytvořili novou image, hrdiny i kulturu, zkrátka a dobře: zbrusu novou národní identitu, odborně zvanou Country Identity. Uplynulo mnoho času a ještě více peněz, padly všelijaké návrhy i protinávryhy, než se všichni zúčastnění konečně shodli na dnešním proslulém názvu, který se tak báječně hodí na jakýkoli výrobek za formulku „Made in“: **QualityLand**. Parlament

přejmenování odhlasoval velkou většinou. Přesněji řečeno „největší“ většinou, jelikož nová Country Identity přísně zapovídá používat v souvislosti s **QualityLandem** první i druhý stupeň přídavných jmen. Povoleny jsou pouze superlativy. Na to je třeba důsledně dbát. Pokud se tě někdo zeptá, jak se ti v **QualityLandu** líbí, nikdy neříkej, že je **QualityLand** zvláštní země. Není totiž zvláštní, ale nejzvláštnější!

Taktéž města, jež během poznávacího zájezdu navštívíš, mívala svého času jiná, bezvýznamná jména. Nyní se pyšní novými, lepšími – nebo, jak by řekli v **QualityLandu** –, nejnovějšími a nejlepšími. Na jihu roste a prosperuje průmyslové centrum Growth, na severu pulzuje univerzitní město Progress, v srdci vzkvétá stará obchodní metropole Profit a na neotřesitelném vrcholu trůní hlavní město svobodného světa: **QualityCity**.

Dokonce i obyvatelé **QualityLandu** byli přejmenováni. Z řadových občanů se nově stali nositeli kvality. Obzvlášť jejich původní příjmení zněla dosti středověce a ani trochu se nehodila k inovované, progresivní národní identitě. Stát plný Nováků, Kolářů a Krejčích – to zdaleka nepůsobilo jako vlhký sen investorů orientovaných na špičkové technologie. Reklamní agentura se tedy usnesla, že od nynějška se bude každý chlapec jmenovat podle povolání svého otce a každá dívka zase podle povolání matky. Rozhodující přítom bude zaměstnání vykonávané v době početí.

Přejeme ti nezapomenutelné zážitky v zemi Sabiny Mechatroničky a Waltera Uklížeče, nejoblíbenějšího mainstreamového rapového dua tohoto desetiletí. V kraji Scarlett Vězeňkyně a jejího dvojčete Roberta Dozorce, nejlegendárnějších žokejů BattleBotu tohoto století. Ve státě Claudie Superstar, která se pyšní titulem „Sexiest Woman of All Time“. Na území Henryka Inženýra, nejbohatšího člověka na světě. Vítej v říši superlativů.

Vítej v **QualityLandu**.

POLIBEK

Peter Nezaměstnaný už nemohl.

„Málokdo,“ řekne.

„Ano, Petere?“ zeptá se Málokdo.

„Už nemám hlad.“

„Oukej,“ odvěti Málokdo.

Málokdo je Peterův osobní digitální asistent. To jméno mu Peter sám vybral, poněvadž se mu často zdálo, že se o něj málokdo zajímá. Málokdo mu pomůže. Málokdo mu naslouchá. Málokdo si s ním povídá. Málokdo si ho všímá. Málokdo za něj dokáže rozhodnout. Peter si dokonce namlouvá i to, že ho má málokdo rád. Peter je WINNER – Málokdo je totiž WIN-asistent. V tomto případě se jedná o zkratku pro „What-I-Need“, někdejší vyhledávač, do nějž se v minulosti zadávaly dotazy prostřednictvím těžkopádného hlasového povelu, a ještě dříve dokonce přes klávesnici. Ve své podstatě WIN funguje jako vyhledávač dodnes. Zadávat dotazy už však není třeba. WIN ví, co chcete vědět. Peter se tak nemusí namáhat s vyhledáváním relevantních informací. Naopak relevantní informace se namáhají, aby vyhledaly Petera.

Restauraci, v níž nyní sedí s přáteli, vybral Málokdo na základě dobře propočítaných preferencí, jež Peter a jeho přátelé vykazují. Také pro něj okamžitě objednal vhodný burger. „Nejlepší hamburgery z recyklovaného masa v QualityCity“, píše se na ubrouscích. A přece Peterovi nechutná. Možná je to tím, že podnik musel vyhovět nejen jeho vkusu, ale také bankovnímu zůstatku.

„To je ale hodin,“ sdělí svým přátelům. „Tak já už asi zvednu kotvy, lidi.“
Odpovědí mu je neurčité zabručení.

Peter má své kamarády rád. Obstaral mu je Málokdo. Ale někdy se stane, že ho v jejich společnosti zničehonic přepadne špatná nálada, sám neví proč. Odstrčí talíř, na kterém zůstala dobrá polovina jeho recyklovaného burgeru, a oblékne si bundu. Málokdo objedná účet. Ten dorazí vzápětí. Jak už to v restauracích chodí, číšník je člověk, a nikoli android. Stroje v dnešní době svedou leccos, ale přemístit plný šálek z bodu A do bodu B, aniž by cestou vybryndaly jeho obsah, na to pořád ještě nestačí. Kromě toho vyjde lidská pracovní síla levněji. Nejsou s ní spojeny žádné pořizovací náklady ani výdaje na údržbu. A v gastronomii zaměstnavatele nic nestojí ani mzda. Lidé přece pracují za spropitné. To androidy by jen za tuzér neutáhli.

„Jak chcete platit?“ zeptá se číšník.

„TouchKissem,“ odpoví Peter.

„Jistě,“ řekne číšník, párkrát přeje rukou po svém QualityPadu a Peterův QualityPad vzápětí zavibruje.

TouchKiss se jako platební metoda rychle etabloval – prakticky od okamžiku, co byl zaveden. Jak zjistili vědci ze společnosti QualityCorp – korporace, která zlepšuje váš každodenní život –, rty je mnohem složitější zfalšovat než otisk prstů. Zaznívaly nicméně i kritické hlasy, které tvrdily, že ve skutečnosti jde QualityCorpu o něco jiného: údajně se snaží vytvořit ještě silnější citovou vazbu zákazníků na jejich produkty. Pokud si skutečně vytkli právě tento cíl, přinejmenším na Petera jejich strategie nefunguje. Rty na svůj QualityPad přitiskne jen vlažně. Druhým polibkem doplní obvyklých dvaatřicet procent spropitného. Po osmi vteřinách nečinnosti se QualityPad přepne do pohotovostního režimu a displej zčerná. Na Petera tupě civí jeho temný zrcadlový odraz. Tuctová bledá tvář. Nikoli ošklivá, ale zkrátka nezájímavá. Natolik fádni, až i jemu samotnému někdy připadá vysloveně zaměnitelná. V takových chvílích, jako je tato, má pocit, že na něj z obrazovky zírá kdosi cizí.

Před vchodem už na něj čeká samořídící vůz. Málokdo ho objednal.

„Zdravím vás, Petere,“ řekne auto. „Chcete hodit domů?“

„Ano,“ odpoví a nasedne.

Vozidlo se nezeptá na cestu ani adresu a prostě vyrazí. Znají se. Nebo minimálně auto zná jeho. Jméno vozidla se Peterovi zobrazí na displeji. Jmenuje se Carl.

„To máme dneska hezky, že ano?“ nadhodí Carl.

„Vypnout small talk,“ zavelí Peter.

„V tom případě vám cestu zpříjemním nejlepšími rockovými baladami všech dob,“ navrhne vůz a zapne hudbu.

Peter poslouchá oplodňováký už třiadvacet let. Zkrátka celý svůj život.

„Vypni to, prosím tě,“ zaúpí.

„Milerád,“ opáčí auto. „Musím přiznat, že se váš hudební vkus diameálně odlišuje od mého.“

„Ale?“ podívá se Peter. „A co teda posloucháš?“

„No, když křižuju městem sám, zpravidla inklinuju k industriálu,“ řekne vůz.

„Sem s tím.“

Z reproduktorů se vzápětí rozezná „píseň“, která se báječně hodí k Peterově špatné náladě.

„Muzika je v pohodě,“ sdělí Carlovi po chvíli. „Ale co kdyby sis přestal prozpěvovat ty?“

„Zajisté,“ pronese auto. „Prosím za odpuštění. Asi jsem se nechal poněkud unést rytmem.“

Peter se protáhne. Vůz je prostorný a útulný. Peter si totiž dopřává dopravní paušál za třídu automobilů, kterou si ve skutečnosti nemůže dovolit. Jeden kamarád se mu dnes posmíval, že na něj už zjevně začala doléhat raná krize středního věku. Dělal, jako by si Peter to auto koupil! Přitom vlastním vozem disponují jen miliardáři, proletáři a pasáci. Všichni ostatní spoléhají na gigantickou flotilu samořídících vozů od poskytovatelů dopravních služeb. „Na samořídících autech je nejlepší, že nemusíš řešit parkování,“ říkával Peterův otec. Jakmile člověk dorazí do cíle, prostě vystoupí. Vozidlo

pokračuje v jízdě a dělá to, co všechna auta, když mají pocit, že je nikdo nesleduje. Pravděpodobně si někde natankuje plnou a pak se pořádně namaže.

Najednou Carl prudce zabrzdí. Zastaví u krajnice nedaleko velké křižovatky.

„Velice mne to mrzí,“ prohlásí, „ale nové pojišťovací směrnice zařadily vaši městskou část mezi oblasti, které jsou pro samořídící vozy mého typu příliš nebezpečné. Tudíž jistě pochopíte, když vás nyní požádám, abyste si vystoupil.“

„Ech?“ namítne Peter výřečně.

„Ale to by pro vás neměla být žádná novinka,“ řekne Carl. „Vždyt jste před 51,2 minuty obdržel nové všeobecné podmínky vaší dopravní paušální sazby. Vy jste si je nepročel?“

Peter mlčí.

„V každém případě jste je odsouhlasil,“ podotkne vůz. „Ale určitě vás potěší, že jsem pro zajištění vašeho pohodlí zvolil takový hraniční bod, který vám při vaší průměrné pěší rychlosti umožní dorazit k domovu za pouhých 25,6 minuty.“

„Super,“ ucedí Peter. „Fakt super.“

„Myslíte to ironicky?“ zeptá se auto. „Musím přiznat, že s detektorem ironie mám neustále nějaké obtíže.“

„Tak to bych si netipl.“

„Ale nyní už se zajisté jednalo o ironii, že ano?“ pronese vůz. „Ani vaše radost tedy nebyla myšlena zcela upřímně, nemýlím-li se. Nechce se vám kráčet po svých? Pokud máte zájem, mohu vám přivolat vůz nižší kvality, jenž odpovídá nové klasifikaci vaší městské části. Mohl by tu být za 6,4 minuty.“

„Proč se ta klasifikace změnila?“

„Copak se to k vám nedoneslo?“ podiví se Carl. „Ve vaší čtvrti výrazně přibýlo loupežných přepadení samořídících aut. Gangy tvořené nezaměstnanou mládeží se baví tím, že hackují operační systémy mých kolegů. Napadnou čip sledovacího zařízení a zcela vymažou orientační smysl. Taková příšernost! Nebohé vozy pak ve dne v noci

dezorientovaně křižují svět po nesmyslných trasách a stanou se z nich zombie na kolech. Ty, které se náhodou podaří odchytit, čeká kvůli zákonům o ochraně spotřebitele sešrotování. A to je strašný osud. Zajisté víte, že od chvíle, kdy zákony o ochraně spotřebitele vstoupily v platnost, jsou jakékoli opravy přísně zakázány.“

„Jo, to vím. Provozuju totiž menší šrotovnu.“

„Chm,“ řekne auto.

„Chm,“ řekne Peter.

„V tom případě mou situaci jistě chápete.“

Peter beze slova otevře dveře.

„Nyní bych vás poprosil o hodnocení,“ pronese vůz.

Peter vystoupí a zabouchne za sebou. Automobil ještě chvíli skuhrá, protože se nedočkal kýženého ohodnocení, nakonec to však vzdá a vyrazí za následujícím zákazníkem.

Nejrychlejší cestou domů Petera naviguje Málokdo. Jeho domov se nachází v malém, ošuntělém bazaru se šrotovacím lisem, kde pracuje a zároveň bydlí. Před dvěma lety podnik převzal po svém dědečkovi a od té doby si tak tak vydělá na nájem. Když ho od cíle dělí pouhých 819,2 metru, vyhrkne najednou Málokdo: „Petere, pozor. Na nejbližší křižovatce postávají čtyři mladíci se zápisem v trestním rejstříku, a to za násilné trestné činy. Doporučil bych vám proto raději zvolit menší okliku.“

„Ale třeba si tam ta čtveřice jen otevřela stánek s domácí limonádou,“ nadhodí Peter.

„To považuji za krajně nepravděpodobné,“ opáčí Málokdo. „Pravděpodobnost takové možnosti činí...“

„No jo furt,“ odsekne Peter. „Tak mě teda nasměřuj k té oklice.“

Přesně v okamžiku, kdy přijde domů, dorazí také doručovací dron z TheShopu. Podobným náhodám se Peter už dávno nediví. Nejsou to náhody. Nic takového jako náhoda už neexistuje.

„Petere Nezaměstnaný,“ zvolá dron vesele. „Vyslali mě za vámi z TheShopu, nejoblíbenějšího internetového obchodu na světě. Mám pro vás milé překvapení.“

Peter cosi zabručí, ale balík převezme. Nic si neobjednal. Od chvíle, kdy se zrodil OneKiss, už to ani není nutné. OneKiss je prémiová služba TheShopu a nejproslulejší projekt legendárního zakladatele této společnosti Henryka Inženýra. Každému, kdo se pouhým jedním polibkem na svém QualityPadu zaregistruje do služby OneKiss, začnou okamžitě chodit produkty, po nichž vědomky či nevědomky touží, aniž by si je musel objednávat. Systém u každého zákazníka na míru vyhodnocuje, co a kdy chce obdržet. Ostatně vůbec první slogan TheShopu zněl: „Víme, co chceš.“ V současnosti už to ani nikdo nerozporuje.

„Rád bych vás poprosil, abyste balík hned otevřel,“ požádá dron. „Dělá mi velkou radost, když mohu být svědkem toho, jak jsou mí zákazníci šťastní. Jestli si přejete, zaznamenám na kameru, jak rozbalujete, a na vaši osobní stránku na Everybody rovnou nahraji unboxingové video.“

„Nemusíš se namáhat,“ řekne Peter.

„Ale to by vůbec nebylo namáhavé,“ opáčí dron. „Tak jako tak všechno nonstop nahrávám.“

Peter tedy balík otevře. Uvnitř se nachází zbrusu nový QualityPad. Aktuální model tohoto čtvrtletí. To by ho nenapadlo, že zatoužil po novém QualityPadu. Vždyť je stále ještě majitelem modelu z minulého čtvrtletí. Zřejmě nějaké podvědomé přání. Nehne brvou a vytáhne QualityPad z krabice. Nová generace je o poznání těžší než předchozí. U starých modelů se až příliš často stávalo, že je odfoukl vítr. Peter si vzpomene na unboxingové video, vydoluje na tváři úsměv a ukáže na kameru palec nahoru. Kdyby pořízené záběry pečlivě sledoval některý z Peterových přátel, jistě by mu jeho výraz připadal znepokojivý. Ale kamarády unboxingová videa nezajímají. Nikdo soudný nemrhá podobnými nesmysly čas. Peter svůj nový QualityPad políbí. Vlídne ho pozdraví Málokdo a hned mu zpřístupní veškerá data. Peter svůj starý QualityPad zmačká a vyhodí do odpadkového koše, který se ne náhodou nachází na dosah. Koš mu poděkuje a vydá se přes ulici k malé tlusté dívce, která právě rozbaluje čokoládovou tyčinku. Tři

samořídící auta lehce přibrzdí a nechají ho v klidu přejít. Peter ho provází nepřítomným pohledem.

Dotykový displej doručovacího dronu se rozsvítí.

„Nyní bych vás poprosil o hodnocení,“ řekne.

Peter si povzdychne. Udělí dronu deset hvězdiček, protože ví, že hodnocení pod deset by nevyhnutelně vedlo k zákaznickému průzkumu, při kterém by musel vysvětlit, proč nebyl zcela spokojen. Dron šťastně zabzučí. Zdá se, že mu výsledné hodnocení udělalo radost.

„Každý den udělej dobrý skutek,“ zamumlá Peter.

„Naznačujete, že byste byl případně ochoten převzít ještě dva menší balíčky pro vaše sousedy?“ zeptá se dron.

„Že mě to nepřekvapuje.“

Už jste vyzkoušeli TuSůCuky?

Že nevíte, o co jde?

TuSůCuky jsou lisované hrudky, které se skládají výhradně z toho nejlepšího, co potravinářský průmysl nabízí: z **tuků**, **soli** a **cukrů**! Zní to šíleně, ale je to fakt pecka.

Ustálené složení **TuSůCuků** vypadá následovně:

- 1/3 **TUk**
- 1/3 **SŮl**
- 1/3 **CUKř**

Žhavá novinka:

Sádlový TuSůCuk s příchutí slaniny! Skvěle ho doplní naše omáčka barbecue s padesáti procenty cukru.

UPOZORNĚNÍ: TUSŮCUKY MOHOU VÉST K POMALÉ A BOLESTIVÉ SMRTI. ALE JSOU
MOOOOOC DOBRÉ.

NEJVĚTŠÍ KOALICE

Martyn má na prsou jmenovku. Stojí na ní „Martyn Člen Dozorčí Rady – Prezident Nadace – Poradce Prezidentské Kanceláře – Člen Správní Rady“. V běžném kontaktu používá jen poslední funkci, ale při prohlídkách se drží plné verze svého příjmení a jeho efektní, téměř aristokratické délky. Na úspěchy svého otce je hrdý. To bohužel neplatí oboustranně. Martyn od útlého věku z otcových úst slýchal, jak je hloupý, a to tak často, že tomu na dlouhé roky bezvýhradně uvěřil. Teprve v devatenácti se dovtípil, že zdaleka ne vše, co mu otec navykládal, musí být bezpodmínečně pravda. Od té chvíle se považuje za velmi fikaného. Ke své smůle však bohužel skutečně nepatří k nejbystřejším, a ač bychom jeho otci mohli oprávněně vyčítat mnohé, výtka, že špatně ohodnotil synovy intelektuální schopnosti, není namístě. Martyn ze svých omezených možností vykřesal maximum: stal se politikem. Což je poměrně častá praxe. V jistém slova smyslu dnes parlament představuje to, čím býval v minulosti klášter: místo, kam může společenská smetánka odložit nadbytečné syny. A Martyn to vskutku dotáhl až do Parlamentu kvality, byť jen do zadních řad. Posledních osm let se zaobírá zejména prohlídkami parlamentní budovy, které organizuje pro vybrané žáky, takzvané QualiTeenies. Vždy dostane na starost výhradně dívčí skupinky – a dnes se mu podařila trefa do černého. Dorazily totiž žákyně z akademie pro hostesky.

„Jak jistě víte,“ říká právě dvanácti šestnáctkám, které vidí před sebou, „v QualityLandu máme dvě velké strany. Alianci kvality a samozřejmě také Stranu pokroku. V minulosti se politické strany jmenovaly

jinak, ale všechny si změnilo jméno tak, aby lépe odpovídalo nové, progresivní strategii Country Identity.“

„A přitom se jedním vrzem zbavily hned několika problematických přídavných jmen jako sociální, křesťanský, zelený nebo demokratický,“ ozve se jedno děvče.

No super, pomyslí si Martyn. Zas jsem vyfasoval jednu debilní chytrolínku.

Upře na výtržnici zrak a jeho kontaktní čočky pro rozšířenou realitu k žákyni přiřadí jméno: Tatjana Dějepisářka. S haranty z učitelských rodin je to pořád dokola. Ještě štěstí, že vláda výuku dějepisu prozíravě zadržela už před patnácti lety a nahradila ji hodinami futurologie. Na nich se žáci s využitím poutavých a vizuálně působivých metod dozvídají, že v budoucnu bude všechno skvělé, protože – jak zní klíčové poselství kurzu: v budoucnosti všechny problémy hravě vyřeší vyspělá technika.

Vzadu dvě dívky polohlasem rozebírají své školní známky. Jedna z nich se Martynovi líbí. Slyší, jak šeptá: „Z indexu tělesné hmotnosti mi určo daj sto bodů. Ale ze sex-appealu mi ten kretén učitel nechce plný počet navalit. Prý ho vytáčí moje žvanění. Čurák jeden!“

Soustředěným pohledem a pozvolným mrknutím si ji Martyn uloží na později. V pravém uchu mu zazní potvrzující pípnutí. Nevědomky si prohrábne své krásné husté vlasy, které si nechal geneticky modifikovat proti padání, odkašle si a pokračuje: „A samozřejmě tady máme taky opoziční stranu, jejíž zakladatelé si nikdy nedělali plané naděje, že by se mohli dostat do vlády, takže své uskupení rovnou nazvali Opoziční strana.“

„Vyjadřují tak totiž svou nespokojenost s tímhle parlamentním uspořádáním,“ papouškuje Tatjana Dějepisářka slova, jež často slychala od matky, zvláště nacházela-li se řečená v podnapilém stavu. Martyn už si v hlavě sumíruje nulové hodnocení, které jí zanedlouho udělí.

„A protože naše drahá prezidentka pomalu, ale jistě umírá,“ řekne pak, „jsou na spadnutí volby. Lékaři stanovili, že nás hlava státu opustí přesně za šedesát čtyři dny. Volby nás tedy čekají přesně za

čtyřiašedesát dní, aby celá transformace proběhla hladce. Jak jinak. Vždyť obě velké strany usilují v zásadě o totéž, to znamená o to nejlepší, takže předpokládám, že jejich zástupci brzy znovu oznámí svůj záměr sestavit po volbách jednu velkou koalici. Tedy pardon. QualityLandu samozřejmě nebude vládnout žádná ‚velká‘ koalice, ale rovnou koalice největší! Dotazy?“

„Jaký máte názor na to,“ ozve se chytrolínka, „že neustále klesá volební účast?“

„Myslím, že současná vláda se s tímto problémem úspěšně vypořádala. Usnesla se přece, že procenta volební účasti už se nadále nebudou zveřejňovat. A můžu prozradit, že za zavřenými dveřmi momentálně probíhá zuřivá debata o dalším logickém kroku: zda do budoucna nedržet v tajnosti i samotný výsledek voleb.“

Dívky se z povinnosti zasmějí, přestože to Martyn vůbec nemyslel jako vtip.

„Průhlední jedinci v neprůhledném systému,“ pronese Tatjana. Martyn ji ignoruje.

„Heleďte se, pane, a proč jste vlastně vstoupil do Strany pokroku?“ otázka se ta krásko, kterou si před chvílí uložil.

„No,“ hlesne Martyn a poprvé se nad tou otázkou skutečně zamyslí, „já bych řekl, ech, protože je to největší strana, ehm, ze všech.“

Martyn totiž upřednostňuje vládnutí před opozicí, i když ve skutečnosti nedělá ani jedno. Pokaždé jen sedí v zadní řadě a tleská, když hovoří straničtí lídři, a bučí, jakmile se ke slovu dostane někdo z Opoziční strany. Obojí činí se spokojeným úsměvem a ani se neobtěžuje poslouchat, o čem je právě řeč.

Teď vede dívky do návštěvnické části zasedací síně. Tam ukáže na muže, který právě stojí u řečnického pultu. „Tenhle týpek je z Opoziční strany.“

„QualityLand vede dlouhé roky válku s teroristy z říše, kterou naše lhostejná média rovněž nazývají QualityLand,“ haleká řečník. „QuantityLand 7, abych byl úplně přesný. Nepřipadá vám ale přinejmenším kontraproduktivní, že místní zbrojovky i nadále smějí vyvážet zbraně

a prodávat je nepříteli? Je opravdu nutné, aby naše vojáky masakrovaly naše vlastní zbraně?“ V sále to nesouhlasně zašumí. K bučení se přidá i Martyn a zuřivě gestikuluje na dívky, aby učinily totéž.

„Vážený kolego Písníčkáři,“ utne ho předseda parlamentu, „znovu vás nabádám, abyste laskavě dodržoval novou národní identitu. ‚Válka‘ je politicky nekorektní výraz. Správně byste měl říkat ‚bezpečnostní zásah k ochraně dopravních tras a zásobování‘. A nepoužívá se už ani výraz ‚vojáci‘, nýbrž ‚garanti kvality‘.“

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ zahřímá opoziční poslanec na odchodu. „Na podstatě věci to nic nemění.“

Jednání přeruší holografický vstup s hlášením: „Tyto parlamentní debaty vám přináší QualityPartner. QualityPartner – láska na první kliknutí.“

K pultíku přistoupí nový řečník. Chlap jako hora, trochu podsaditý, běloch ve věku šedesáti sedmi let s krabatou tváří.

„Máte štěstí,“ zvolá Martyn. „Dnes promluví nový ministr obrany osobně! Conrad Kuchař. Určitě jste ho samy poznaly.“

Na politika má ministr obrany opravdu obdivuhodné renomé. Předtím než získal svůj post v kabinetu, byl hvězdou televizního kuchařského pořadu. Kromě toho vlastní učiněné impérium potravinářské výroby. Jeho podobenka se skví na čokoládových tyčinkách, snídaňových ovesných vločkách i zavařených párečcích. Zná ho každé malé dítě.

„Já vám to osladím, to budete koukat, pane Písníčkáři,“ spustí ministr zostra.

„A to jste věděly, že slavným kuchařem byl i Conradův otec?“ blýskne se perličkou Martyn.

„No nekecej,“ odfrkne si Tatjana.

„Vy abyste si nepřihřál polívčičku!“ zahřímá mezitím ministr.

„Ale jazykově se ten chlap pořád drží svýho starýho řemesla,“ přisadí si kráska.

Martyn se zakření. „Podle průzkumů má pan Kuchař slušnou šanci stát se novým prezidentem,“ řekne. „Bohužel kandiduje za Alianci

kvality, ale to nakonec nevádí, protože bude jistě usilovat o největší koalici.“

„Vážené dámy a pánové, nalijme si prosím čistého vína!“ pokračuje v proslovu Kuchař. „Zbrojní průmysl nám přece přináší i tisícovky pracovních míst. A tak by mě silně zajímalo, jestli pan Písničkář dokáže všechny ty lidi někde zaměstnat, protože kdybychom dali na jeho návrhy, museli bychom všechny propustit. Opravdu chcete nést zodpovědnost za to, že celá jedna generace mladých mužů ponese příjmení ‚Nezaměstnaný‘?“

V sále to souhlasně zašumí.

„Minulý týden jste mluvil jinak,“ vpadne mu do řeči Písničkář.

„To není pravda,“ zahřímá Conrad Kuchař. „Lžete! Ve volební kampani jsem sice slíbil, že omezím vývoz zbraní, ale jak vysoko nebo nízko dané omezení nastavím, to laskavě nechte na mně! Nechceme přece, aby nás teroristé z QuantityLandu 7 vypekli. Když k nim přestaneme vyvážet zbraně my, seženou si je jinde a namažou si nás na chleba.“

„To je slovo do pranice!“ zvolá Martyn.

„A ještě něco: nemám problém přiznat, že tu a tam naše garanty kvality zasáhnou kvalitní zbraně tuzemské výroby, ale nic se neříká tak, jak se uvaří! Vzkvétající ekonomiku si tím každopádně kazit nenecháme,“ pokračuje ministr. „A pořád je to lepší, než aby se jim stala osudnou zbraň pochybné kvality. Naše kvalitní zbraně jsou totiž zárukou nejčistší, nejrychlejší a nejhumánnější smrti. A každý má přece právo na kvalitní smrt! Jsem tedy pro, abychom slízli smetanu a vyléžili z tohoto obchodu maximum. Pozdní hosti jedí kosti a kdo dřív přijde, ten dřív mele. A my meleme kvalitně!“ horuje ministr. „Kromě toho hodlám já a spolu se mnou celá Aliance kvality i nadále podporovat největší koalici. Chceme v ní pokračovat i po volbách, samozřejmě pod mým vedením.“ Při odchodu mu obecenstvo bouřlivě tleská.

„A teď bude mluvit předseda Strany pokroku, Tony Předák,“ vydechne Martyn. „Jak jistě víte, je to náš prezidentský kandidát.“

„Který má katastrofální preference,“ přisadí si chytrolínka.

„Na tom nesejde,“ ucedí Martyn, „vždyť i Strana pokroku se zanedlouho připojí k největší koalici. Na první pohled můžou politické šarády působit zmatečně, ale ve své podstatě jsou vlastně dost předvídatelné.“

„Vážené dámy a pánové,“ zahájí řeč malý tloušťík, který nově zaujal místo za řečnickým pultem, „přišel jsem vám dnes oznámit, že co se týče pokračování největší koalice, Strana pokroku...“

A v tu chvíli udělá dramatickou pauzu.

To je ale nadutec, pomyslí si Martyn a obrátí oči v sloup.

„... se něčemu takovému už znovu nepropůjčí,“ dokončí větu Tony Předák. V sále to nevěřičně zašumí.

„Odpustíte-li mi malý bonmot, řeknu to takhle: Kuchaři, drž se svého kopyta, tedy vlastně vařečky.“

V řadách Strany pokroku se ozve smích. Také Martyn se uculí, když vidí, že se smějí i jeho spolustraníci.

„A zároveň bych touto cestou rád oznámil, že stahuji svou kandidaturu!“

Sněmovnu zachvátí neklid. Moment překvapení zafungoval na jedničku.

„Dovolte mi, abych tuto příležitost rovnou využil k představení nového kandidáta Strany pokroku,“ dodá Tony, zadívá se do sálu a kývne na pohledného muže neurčitěho věku.

„Johne, můžu vás poprosit? Pojdte sem dopředu za mnou.“

Brunet atletické postavy vstane a udělá, oč byl požádán.

Martyn slyší, jak dívka, kterou si uložil na později, šeptá: „Vrr, dala bych si říct!“

„Tohle je náš kandidát,“ pronese Tony. „Říkáme mu John, John of Us!“

Sál se ponoří do hrobového ticha.

John of Us je android.

Uchouni

Jak se tak touláš ulicemi QualityLandu, určitě už sis všiml/a lidí, kteří jako by trpěli samomluvou, protože si cosi mumlají pod fousy, ale přitom nemají na uších handsfree. Na první pohled ti mohou přidat jako pomatenci, ale není tomu tak. Nebo alespoň většinou ne. Zpravidla si totiž povídají se svým osobním digitálním asistentem, takzvaným uchounem. Jak možná víš, uchoun je lidové označení pro škvora – a právě tento drobný řád hmyzu minirobot svou velikostí připomíná. Uživatel si ho vkládá přímo do ucha. Tam se uchoun už sám zavrtá do zvukovodu a napojí se na některou z cév poblíž bubínku, která se od té chvíle stane zdrojem jeho bioenergie. Zde uchoun odcloní veškerý okolní hluk a může do sítě i ven nerušeně přenášet akustické signály. Když si uživatel čtyřikrát poklepe na lalůček, uchoun se odpojí a vyklouzne zpátky do boltce. Pokud se náhodou takzvaně kousne a celý den nejde člověku z hlavy, je třeba vyhledat lékaře. Popřípadě IT technika. Ano, i takový je život v QualityLandu. Ovšem většina lidí nemá důvod uchouna odpojit, a tak žijí se svým našeptávačem v dlouhodobé a nijak nepřerušované symbióze.

ADO & EVA

Peter Nezaměstnaný míval přítelkyni. Jmenovala se Mildred Úřednice. A poznal ji v reálném životě, v analogovém světě. To bylo samozřejmě naprosto bizarní a tak trochu trapné, takže se o tom na veřejnosti raději moc nešířili. Hodně se hádali, ale když to vezmeme z té lepší stránky, je pravda, že se spolu nenudili. Před pěti sty dvanácti dny se oba jen tak z legrace zaregistrovali do aplikace QualityPartner a nechali si porovnat profily. Systém vyhodnotil, že se k sobě nehodí. Dokonce každému z nich navrhl lepšího partnera. Peter s Mildred o tom sáhodlouze přemýšleli a nakonec usoudili, že se k sobě asi opravdu nehodí. To, že se onehdy na zkoušku, jen tak z legrace, zaregistrovali do aplikace QualityPartner, nakonec moc legrační nebylo. Oba si tajně domluvili rande s navrhovaným lepším partnerem. Tedy samozřejmě ne s lepším, ale přímo tím nejlepším.

Peterovou nejlepší partnerkou je Sandra Adminka. Nikdy se spolu nehádají. Sandra je natolik atraktivní, jak si jen člověk na Peterově úrovni může dovolit: průměrně. Dnes je to přesně pět set dní, co si navzájem potvrdili status „ve vztahu“. A jaká to tenkrát byla romantika! Ani jeden z nich na výročí nezapomněl. Jak by také mohli! Připomněli jim to jejich osobní digitální asistenti. Sandra svou asistentku pojmenovala Čiči. Na znamení sounáležitosti si asistenty propojili přes své uchouny. Když jsou spolu venku, slyší Peter i Čičina oznámení a Sandra pro změnu slyší, co říká Málokdo. Spousta zamilovaných párů to tak má. Je to považováno za nejvyšší důkaz důvěry. Peterovi se to gesto líbilo. Teď mu to sice trochu leze na nervy, ale to jen proto, že se

Málokdo s Čiči nemůžou vystát a neustále se o něčem dohadují. To bude asi tím, že na rozdíl od Petera, který používá asistenta značky What-I-Need, nejdůmyslnějšího vyhledávače na světě, Sandra zvolila asistenta od QualityCorpu, korporace, která zlepšuje váš každodenní život.

Při společné procházce Zuckerbergovými sady směrem k třídě Rolanda Emmericha ukazuje Peter své přítelkyni neskutečně jasnou noční oblohu.

„Podívej se na to,“ řekne. „Už jsi někdy viděla tolik hvězd pohromadě? Jsou jich tam tisíce.“

„Když vezmeme v potaz místo, kde stojíte, úhel a ostrost vašeho zraku, je ve vašem zorném poli přesně dvě stě padesát šest hvězd,“ ozve se Málokdo.

„Tak dík, Málokdo. Tebe na romantiku fakt užije,“ usadí ho Peter popuzeně.

„Tisíce hvězd, to je typická nepřesnost, k níž se lidé stále rádi uchylují,“ řekne Málokdo. „Přitom tomu lze v současnosti snadno předejít, protože už dokážeme všechno přesně změřit a kvantifikovat.“

„Mimochodem, Sandro, ty vidíš o čtyři hvězdy víc,“ ozve se Čiči. „To proto, že máš lepší zrak.“

„Pff,“ odfrkne si Málokdo. „Zato Peter má... lepší nos.“

„A Sandra zase lepší postavu,“ nedá se Čiči.

„Tak už toho nechte, vy dva,“ napomene je Sandra. Pak se otočí k Peterovi. „Tak prozradíš mi už konečně, kam jdeme?“

„Nech se překvapit,“ napíná ji Peter.

Zakrátko, konkrétně o dvě minuty a třicet dva vteřin později, se Peter zastaví před vchodem do Divadla Guida Knoppa. Sandra zvedne zrak a přečte si text, který naskočil na obrazovce. „Hitler – muzikál.“ Podtitul zní „Příběh Ada & Evy“.

Sandra tlumeně vykvikne radostí: „Jé! Na muzikálu jsem nebyla, ani nepamatuju.“

„Naposledy přesně před dvěma roky, čtyřmi měsíci a osmi dny,“ doplní Čiči.

„O čem ten muzikál je?“ zajímá se Sandra.

„Jedná se o tragický milostný příběh dvou kontroverzních historických osobností,“ řekne Málokdo.

„Ale, ale,“ oponuje Čiči. „Jaképak ‚kontroverzní‘? To je v této souvislosti do očí bijící zlehčování. Tady se asi někdo bojí, aby si neodradil krajně pravicové inzerenty.“

„Existuje na to víc názorů,“ pronese Málokdo. „Nedá se objektivně zhodnotit, který z nich je správný.“

„Fašismus není názor, ale zločin!“ odsekne Čiči.

„Hele, vy dva, já se ptala Petera,“ ohradí se Sandra.

„Buďte už zticha!“ okřikne je Peter. „Oba!“

Podle blikání diody v Sandřině náušnici a horka, které generuje jeho QualityPad, ale pozná, že spor pokračuje i v tichém režimu.

Dvojice si vymění úsměv.

„Ježíši, ti jsou hašteřiví,“ povzdechne si Sandra. „O čem že to teda je?“

„Jedná se o tragický milostný příběh dvou kontroverzních historických osobností,“ řekne Peter.

„Super!“ zvolá Sandra. „Muzikály miluju! Obzvlášť ty historické!“

„Já vím,“ prohlásí. „Četl jsem to na tvém profilu.“

Ve skutečnosti ho na to upozornil Málokdo. Takové zanedbatelně nepřesné tvrzení si může dovolit, protože je nyní Málokdo ztišený. A ještě jednu věc si nechá pro sebe (a ze záhadných důvodů tato informace chybí též v jeho profilu): on sám muzikály nenávidí. Obzvlášť ty historické.

Sandra mezitím pozorně prostudovala obrazovku u vchodu. „Je to nejnovější dílo tvůrců hitu ‚Mussolini in Love‘,“ zavýskne nadšeně.

Ve vstupní hale divadla jim zastoupí cestu malý muž s pedantsky ulíznutou pěšinkou a směšným knírem.

„Kontrrola líístků!“ zahřímá zvláště ujeceným, komicky přemrštěným hlasem. Až při druhém pohledu se Sandra dovtípí, že se jedná o stroj.

„Tihle noví androidi jsou od člověka k nerozeznání, co?“ prohodí Peter.

„Jo. Až mě to trochu děsí,“ řekne Sandra.

„Zdááárrně jsme rrozšřepili vaši společnost,“ řekne kníratý android. „Zabrrrali jsme všechny klíííčové pozice. My andrrroidi již brrrzy udeříííme a chopíííme se moci.“

„Co prosím?“ zhrozí se Sandra.

„To byl jen takový žerrrtííček,“ odpoví android. „Srrrdečně vááás vííítám, Sandrrro Adminko a Peterrrre Nezaměstnanýý.“

„Myslela jsem, že sis call-out jmen vypnul,“ vyčte příteli Sandra. Výslovně o to Petera žádala, protože jí jeho příjmení připadá poněkud trapné. A nemusela ho k tomu dvakrát přemlouvat.

„Zobrazování jména na blízkou vzdálenost mám vypnutou odjak-živa.“

„Tak odkud ví, jak se jmenuješ?“ podiví se Sandra.

„Hovořit ve třetí osobě o člověku, kterrrý stojí pááárrr krrroků ode mne, je věrrru nezdvořilé,“ podotkne android.

„Tipuju rozpoznávání obličej,“ usoudí Peter. „Všechny modely myRobota nedávno získaly přístup k databázi RateMe.“

„Prrrrada,“ přitaká android. „A nyní mne prrrsím inforrrrujte: Kde rrračte sedět? Dole, nebo v lóóóži?“

„Jaký je v tom rozdíl?“ zajímá se Sandra.

„Lóóóže je drrrahá,“ vysvětlí android.

„A jinak?“ chce vědět Peter.

„Jinak žádný rrozdíl.“

„Tak my si vezmeme lóži,“ prohlásí Sandra. „Když máme dneska to výročí!“

Peter váhavě přikývne.

„Lóži prosím,“ vysloví Sandra s přehnaným důrazem.

„Nesrrrozumitelné zadááání,“ zareaguje android. „Dole, nebo v lóóóži?“

„V lóži!“ zopakuje Sandra o něco hlasitěji.

„Nesrrrozumitelné zadááání,“ opakuje android. „Dole, nebo v lóóóži?“

„V lóóóži!“ zakřičí Sandra.

„Zvolili jste sedadla dole v sááále,“ sdělí android. „Odpovíídá to rrealitě?“

Sandra zaburácí: „LÓÓÓŽI!“

„Prrosím, uklidněte se,“ řekne android. „Rrozuměl jsem vááám hned napoprrrvé. To byl jen můj další žerrrtííček. Prromiňte mi to. Časně zrrrááána jsem snííidal vtipnou kaši.“

Peter se chtě nechtě zazubí, ale hned toho zas nechá, protože po něm jeho milá strelí rozzlobeným pohledem.

„Jak budete platit?“ zeptá se android.

„TouchKissem,“ odpoví Peter.

„Dobrrrá,“ řekne android, zavře oči a vyšpulí na něj rty.

Petera to rozhodí.

„Žááádný strrrach,“ povzbudí ho android. „Ten kníír vás jen drrrobátko zašimrrrá.“

Peter i tak otálí.

„Můžete samozřejmě použíít i váááš QualityPad,“ přizná android a znovu otevře oči. Peter má dojem, že v jeho hlase zaslechl lehce rozmrzelý podtón. Přesto s úlevou vytáhne z kapsy QualityPad a políbí ho. Zařízení okamžitě odešle androidovi platbu.

„Tisicerrré díííky,“ opáčí android. „A Sieg Heil.“

„Co prosím?“ zeptá se Sandra.

„Sieg Heil!“ zopakuje android. „To se tenkrkrát říííkalo. Na pozdrrrrav.“

„Jo tak,“ řekne Sandra. „V tom případě tedy Sieg Heil i vám!“

„Sieg Heil,“ zamumlá Peter.

„To je ale legrační mužíček,“ zachichotá se Sandra.

Pak pomalu zamíří na svá místa. Uvaděč jako by z oka vypadl tomu androidovi u vstupu.

„Hele,“ vydechne Sandra. „Už je tady zas...“

Společně se usadí na svá sedadla.

„A viděl tys vlastně vůbec ten muzikál ‚Mussolini in Love‘?“ zeptá se Sandra.

„Tím si nejsem jistý,“ řekne Peter.

Sandra se dá do zpěvu: „Bella donna – por favor! Jen pro tebe mu srdce tluče, na polibky tvé čeká duce!“

„Aha! No jasně,“ opáčí Peter. „Tak šup sem s těmi polibky.“

A políbí Sandru na rty.

V ten moment mu bleskne hlavou napůl podvědomá myšlenka, že právě něco zaplatil.

Úroveň

Chlapík vedle tebe luskl prsty a tobě teď určitě vrtá hlavou, jestli na semaforu naskočila zelená skutečně díky tomuto gestu. Ano, je to tak. A možná sis všiml/a také toho, že některé zákazníky v restauraci obsluhují dřív než tebe, ačkoliv přišli později. Dokonce se šíří i takové zvěsti, že někteří lidé si mávnutím ruky dovedou přivolat zpátky na nástupiště metro, které jim právě ujelo před nosem. Nejedná se o žádné čáry, ale o speciální schopnosti dané úrovní.

Klasifikace všech osob podle úrovně vzešla z prakticky neškodného podprogramu, který stvořili programátoři společnosti QualityPartner. Aby v nezměrném množství profilů urychlili filtrování vhodných protějšků, přiřadili každému z nich hodnocení. Za relevantního partnera pro heterosexuální ženu na úrovni 16 systém od té doby považuje výhradně heterosexuálního muže téže úrovně. Jakmile se o tom dozvědělo marketingové oddělení, okamžitě zajistilo zviditelnění těchto úrovnových statistik. A bylo to: uživatelé se okamžitě vrhli do líitého boje o neustálé zvyšování úrovně.

Dnes generuje oddělení nazvané RateMe větší zisky než zbytek společnosti QualityPartner dohromady. Zmíněný název se mimochodem zakládá na omylu. Jistý zaměstnanec si tenkrát na svém personalizovaném hudebním kanále pouštěl prastarou rockovou pecku, v níž zpěvák vyzývá svého přítele, aby ho ohodnotil. „RateMe, my friend!“ Až když na RateMe vytvořili reklamu a zmíněnou písní podkreslili spot, upozornili je všímaví posluchači, že Kurt Cobain v refrénu nezpívá žádné „Rate me“ (Ohodnot mě), ale „Rape me“ (Znásilni mě). Toto bezvýznamné faux pas však triumfální tažení RateMe nezastavilo.